

De Duitsche arbeider

Samengesteld door Harald Jahrl

In het tegenwoordige Duitschland is iedere mensch arbeider, onverschillig op welke plaats hij staat, of hij minister, directeur, handarbeider, kunstenaar, bankwerker, schrijver of inpakker is. Hij wordt niet gewaardeerd naar het werk, dat hij verricht, maar alleen naar de prestatie op zijn gebied op de plaats, waar hij staat.

In het jaar 1932 naderde het aantal werkloozen in het Duitsche Rijk de 7 millioen. Dat is een derde van alle werkende Duitschers met hun familie, ofwel rond 12½ millioen menschen leefden van de karige openbare ondersteuning. De werkloosheid leidde tot speelzucht en gewetenlooze elementen namen de werkloozen voor de arbeidsbureau's deze geringe ondersteuning af.

De politie moest, met geweren gewapend, de Duitsche groote steden van de hongerdemonstranten zuiveren.

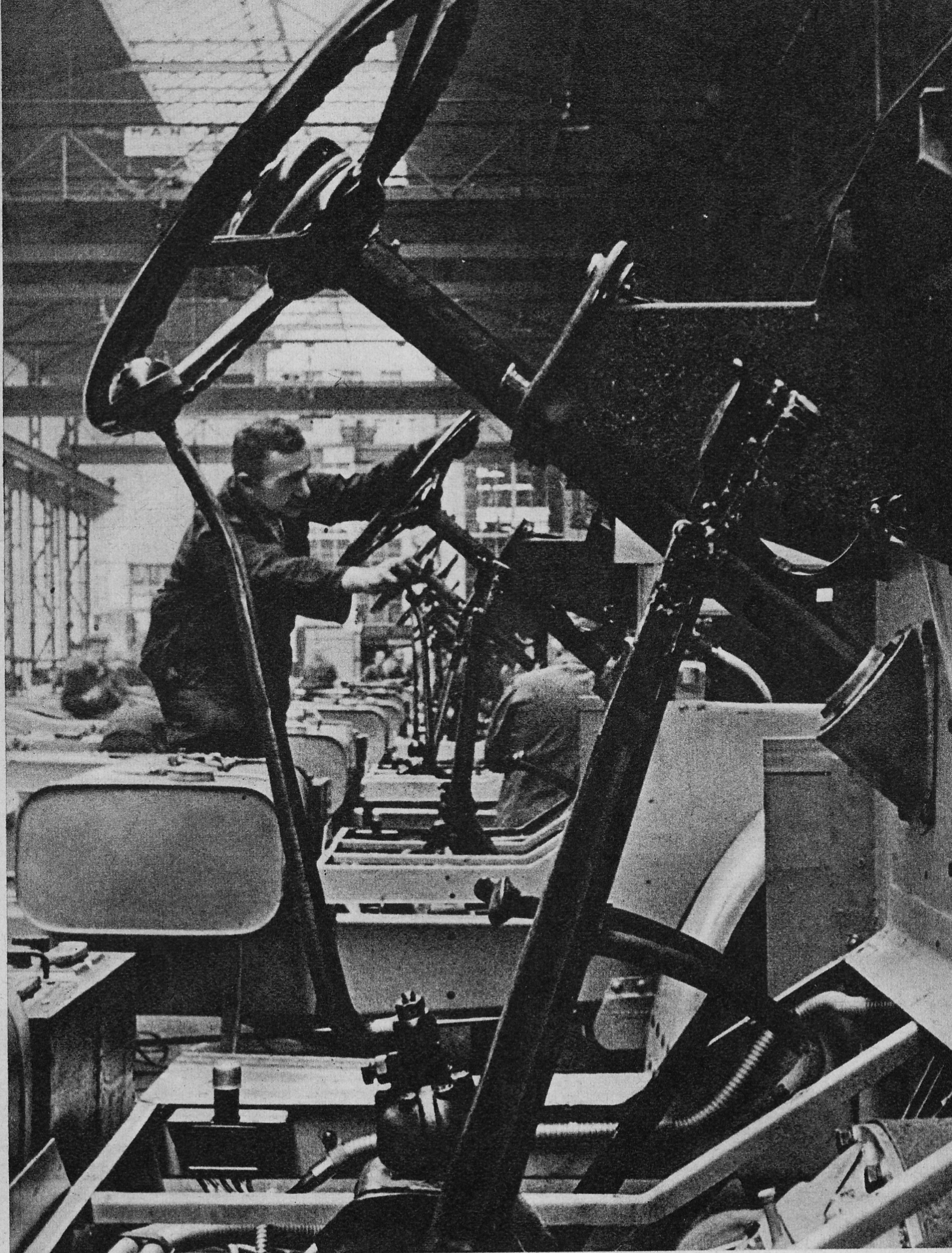
De weinigen, die nog werk hadden, moesten dit onder de onwaardigste arbeidsvoorwaarden volbrengen. De arbeider werd tot een machine gemaakt. Zijn werkplaats, zijn wasch- en kleedruimte, geleek meer een rommelkamer.

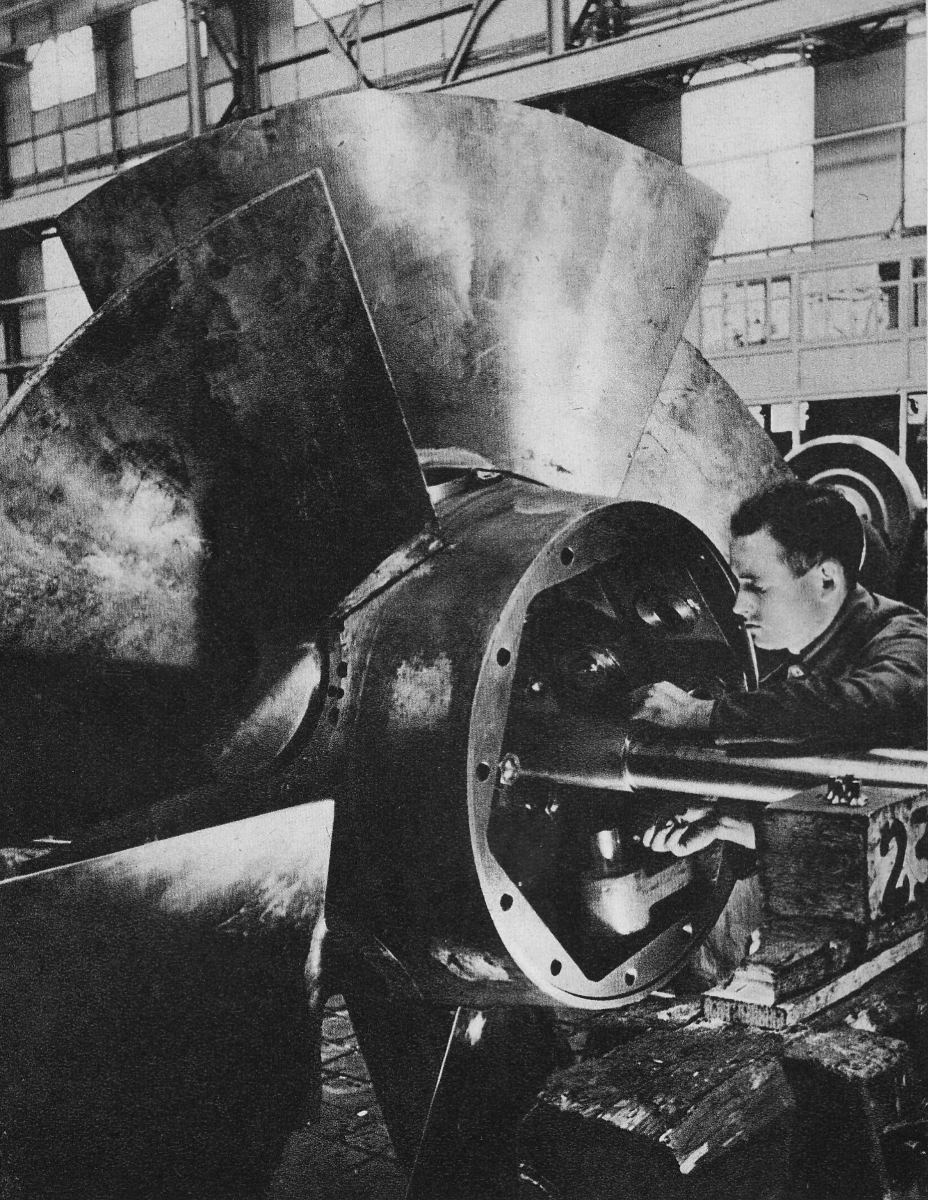
In deze hopelooze situatie voltrok zich de machtsovername door het Nationaal-Socialisme. Wat voordien slechts een wenschdroom was, werd werkelijkheid. De werkloosheid daalt regelmatig, de menschen krijgen weer arbeid en brood. Zoo werden de groote rijksautosnelverkeerswegen gebouwd, waar duizenden arbeiders werk vonden.

Een arbeidsproces van ongekende intensiviteit begint zooals nooit tevoren. Overal wordt in drie ploegen gewerkt.

De Duitsche auto-industrie,

de metaalindustrie krijgt weer opdrachten. Uit het gebrek aan arbeid ontstaat langzamerhand een gebrek aan arbeiders.

Groote waarde wordt gehecht aan een goede beroepsopleiding om de personeelaanvulling in alle bedrijfstakken te verzekeren. Aan den jongen arbeider wordt door deskundige vaklieden de voor hem geschikte arbeid toegewezen.

Om spoedig daarna zelfstandig en met dezelfde nauwkeurigheid als de ervaren vakman zijn beroep uit te oefenen. De mogelijkheid, zijn prestatievermogen in zijn beroep te bewijzen, wordt thans elken Duitschen werker door de jaarlijks plaats vindende rijksberoepswedstrijd mogelijk gemaakt. Jaar in jaar uit wordt door dezen wedstrijd niet alleen de geheele

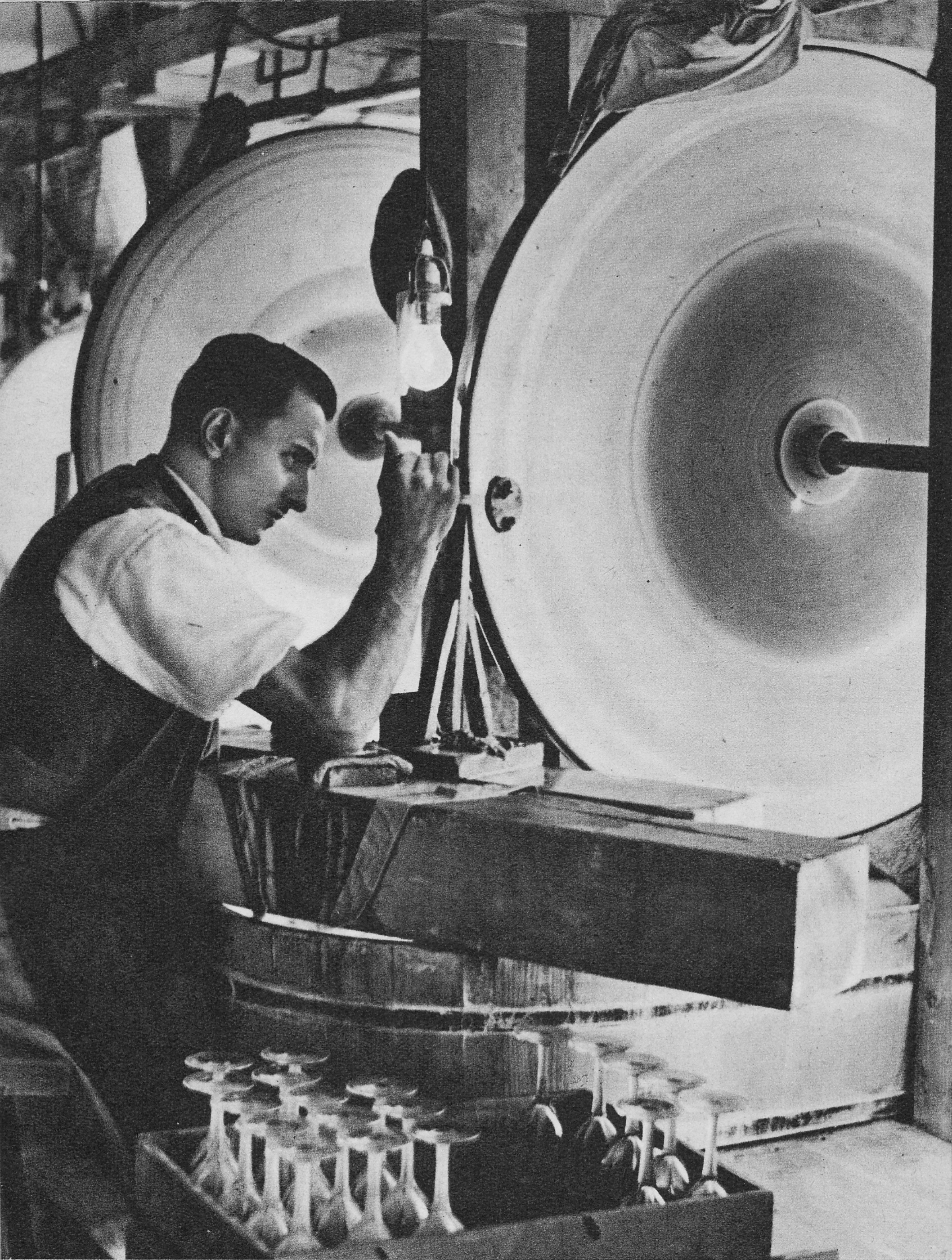

werkende Duitsche jeugd, maar daarenboven worden alle Duitsche arbeiders tot grootere actie aangespoord. Iedere Duitscher kan nu, eenieder in zijn eigen beroep, zijn kunnen met dat zijner vakkameraden meten.
Hier zien wij een laborant bij zijn arbeid.

Ook deze kristalglasslijper beproeft in de rijksberoepswedstrijd zijn kunnen en meet zich met zijn andere kameraden.

Zoo begint overal in Duitschland een rusteloos scheppen en arbeiden. Ieder persoonlijk doet zijn plicht, of hij nu als ijzergieter of als typograaf,

als glasslijper

of als mijnwerker in de mijnen, werkzaam is. Zij zijn allen arbeiders, kameraden, die op hun terrein medewerken om een gelukkige volksgemeenschap op te bouwen.

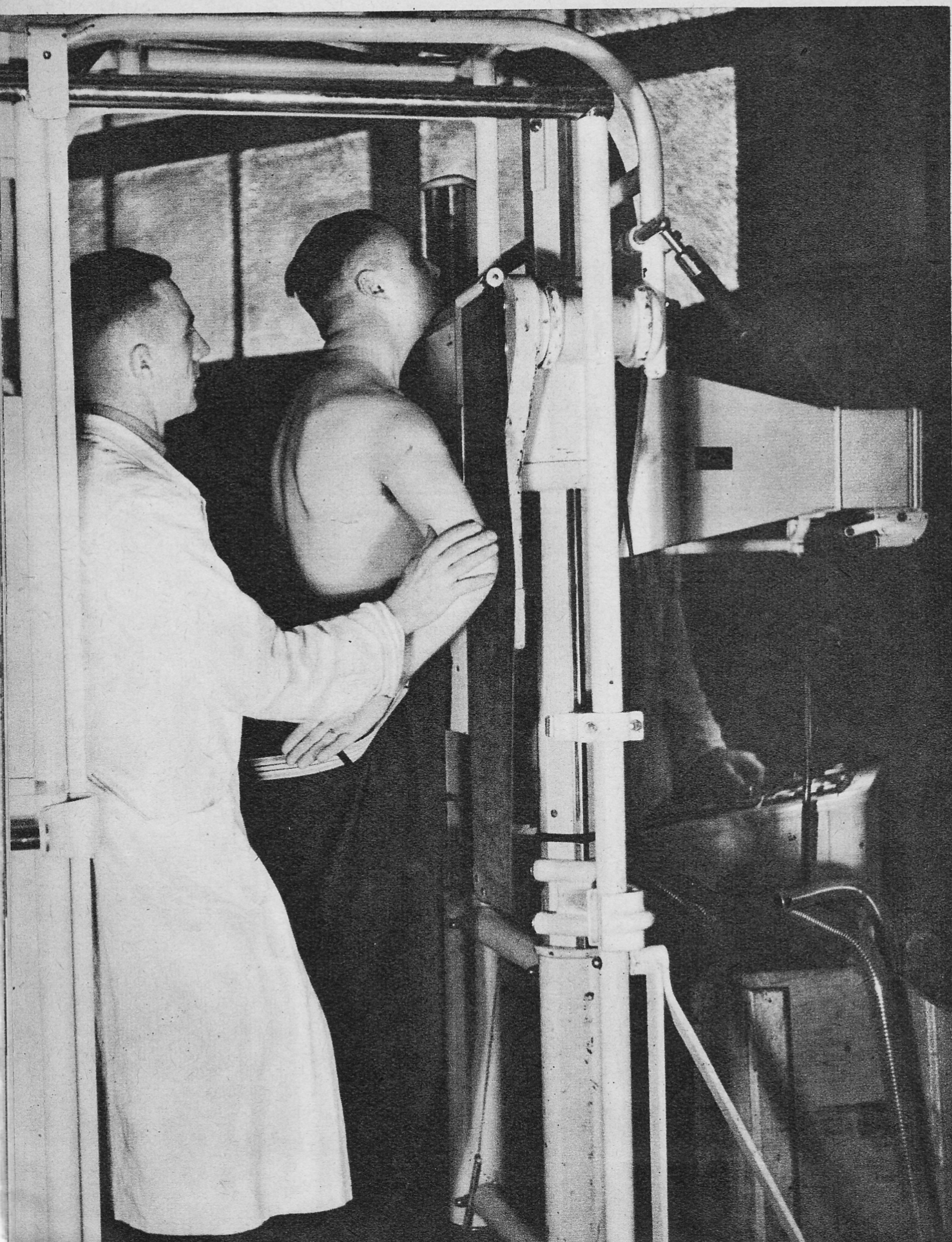

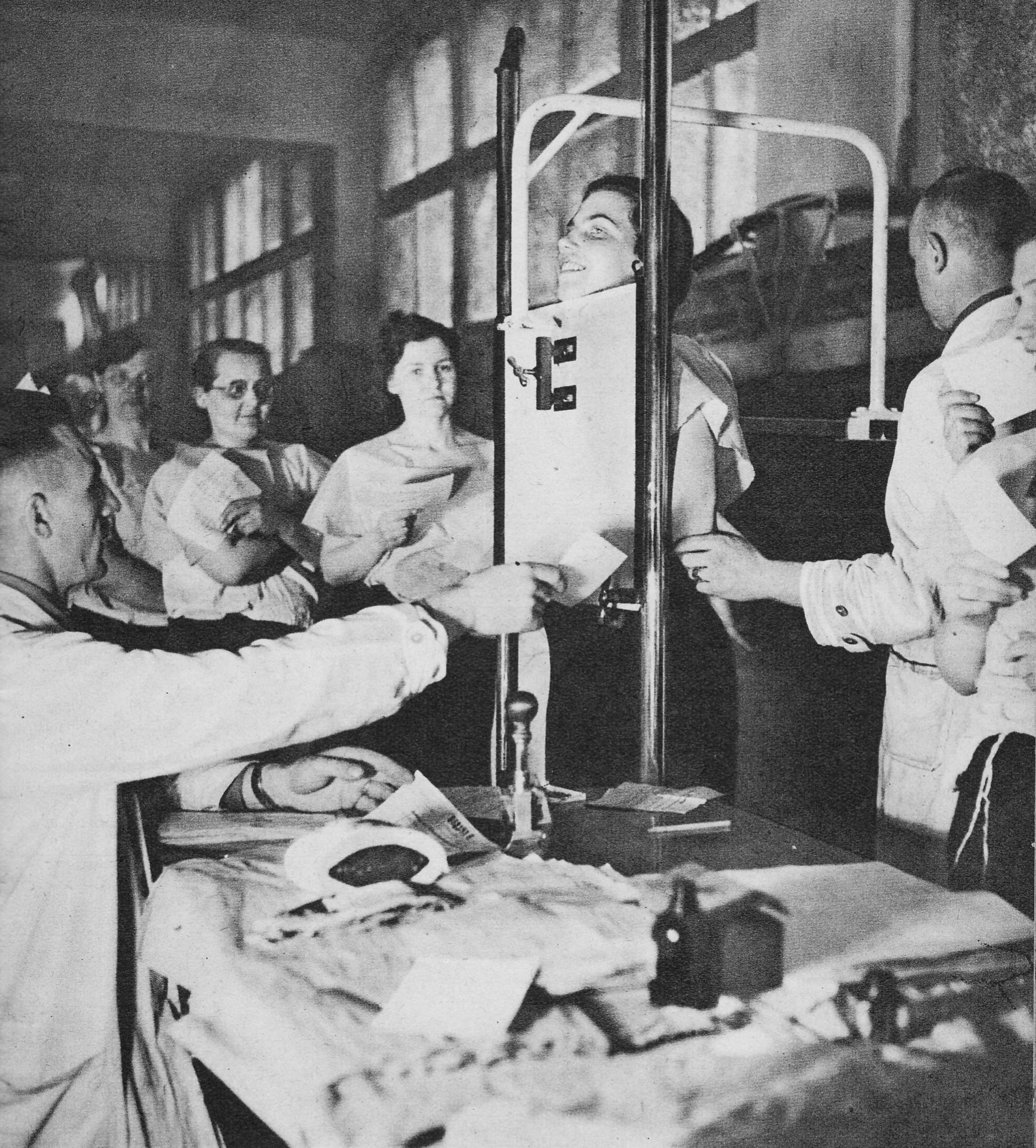

Hand in hand met de veranderingen in de arbeiderswereld voltrok zich een andere groote verandering, die wij onder het parool «schoonheid en arbeid» in alle Duitsche bedrijven tot stand brachten. Inplaats van werkplaatsen, vol met vuil en modder, ontstonden heldere ruimten met goede verlichting en luchtverversching. Thans liggen de werkplaatsen tusschen grasvelden en boomgroepen.

De zorg voor den arbeider strekt zich echter niet alleen tot de werkplaats uit, maar ook tot de sanitaire inrichtingen, nl. de waschgelegenheden, de eetzalen, waar voor weinig geld een uitstekend maal verstrekt wordt, al deze ruimten zijn netjes en smaakvol ingericht.

De voornaamste voorwaarde voor het behouden der arbeidskracht is de medische verzorging der arbeiders. De nieuwste vindingen op medisch gebied worden toegepast om de gezondheid van de Duitsche arbeiders te beschermen.

Hier worden de gezamenlijke arbeiders
van een groot bedrijf geröntgt.

Hand in hand met de gezondheiszorg werken de bedrijfssport-vereenigingen, die den arbeider in zijn vrijen tijd de mogelijkheid bieden, elke sport, hetzij voetbal, zwemmen, paardrijden, tennis, enz., enz., te beoefenen.

Het leeren kennen der cultuurgoederen is niet meer aan het bezit van geld gebonden, maar wordt aan iedereen mogelijk gemaakt. Voortreffelijk ingerichte fabrieksbibliotheken maken het den arbeider mogelijk, in zijn vrijen tijd een goed boek te lezen.

De zorg voor den Duitschen arbeider zou onvolledig zijn, wanneer niet zijn woning en zijn gezin daarbij betrokken werden. Overal in Duitschland ontstaan nieuwe arbeiderswoningen, waardoor voor den arbeider een nieuwe wooncultuur is geschapen.

«Kracht door vreugde» is sedert lang in binnen- en buitenland een gevleugeld woord geworden. Deze Nationaalsocialistische organisatie, die zich tot taak gesteld heeft, levensvreugde in het leven van den Duitschen arbeider te brengen, is wel het meest moderne middel der Duitsche sociale politiek. «Kracht door vreugde» maakt het aan vele millioenen Duitsche arbeiders mogelijk, de heerlijke landschappen en bezienswaardigheden van zijn Vaderland te leeren kennen.

Ook gaf zij millioenen de gelegenheid, reizen te maken naar de Noorsche fjorden, ja, zelfs

tot aan de Afrikaansche kust.

De beide nieuwste schepen «Wilhelm Gustloff» en «Robert Ley» zijn uitsluitend voor deze KdF.-reizen gebouwd en dienovereenkomstig ingericht.
Ook dit geweldige zeebad aan de Oostzee werd door «Kracht door vreugde» ingericht.

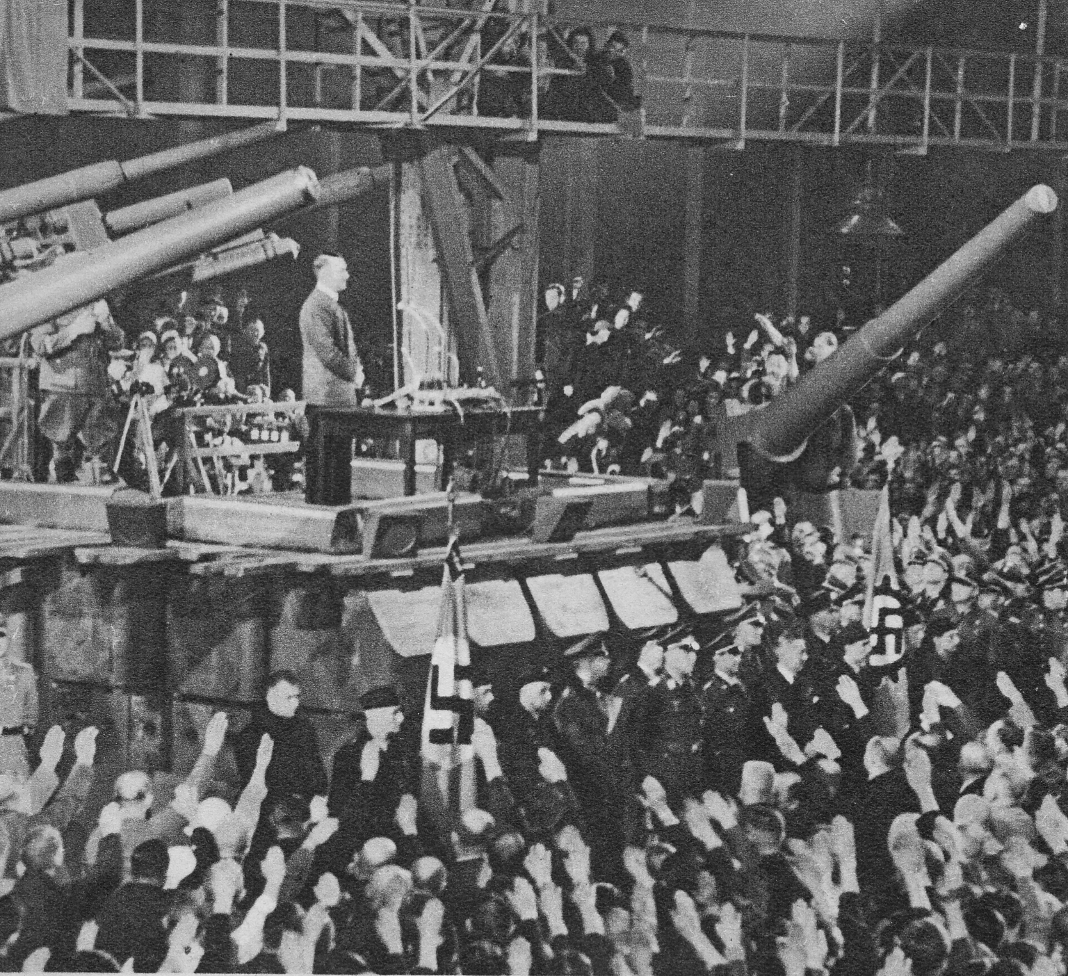
Op deze reizen beleven de arbeiders de volksgemeenschaps-gedachte onmiddellijk en de verschillende dikwijls aan elkaar vreemde beroepen en klassen worden door de gemeenschappelijke reis samengebracht.

Of de arbeiders zich aan boord bij vroolijke spelen en voorstellingen verpoozen,

of dat zij in het Zuiden de vreemde plantenwereld met bewondering aanschouwen, overal wordt slechts één doel nagejaagd, aan den Duitschen arbeider «Kracht door vreugde» te geven.

Zoo leeft de Duitsche arbeider!
Zijn cultuur en zijn levensvorm is zonder meer die van den Duitschen mensch. De proletarische kleur is het begrip, dat de Führer, de eerste arbeider van het Duitsche Rijk, zelf gegeven heeft: «Er zal in de toekomst nog slechts één adel bestaan, nl. den adel der arbeid!»